

МОТИВИ към присъда по НОХД № 4084/2022г. по описа на Районен Съд – В., 13 наказателен състав.

Производството пред първо инстанционният съд е образувано по депозиран от Районна Прокуратура-В. обвинителен акт против Е. П. В. за престъпление от общ характер наказуемо по чл.323 ал.1 от НК за това, че в периода от 01.04.2021 г. до м. юли 2022 г. в гр. Варна самоволно не по установения от закона ред, осъществила едно оспорвано от друго И. Ж. Ж. свое предполагаемо право на индивидуална собственост върху избено помещение с № 34 с квадратура 4,30 кв.м. в избения етаж на сграда, находящ се на адрес гр. В. ж.к. „Т.“ бл. 51 вх. Е, като е възпрепятствала достъп чрез поставяне на катинар и нанасяне на вещи на И. Ж. Ж. до избено помещение с №34 прилежащо към собствеността на ап.18 ет.1 във вх.Е на същата сграда, като деянието не представлява маловажен случай

Производството по делото се проведе по общите правила визирани в НПК.

Участващият в производството представител на ВРП поддържа предявеното против подс.В. обвинение, счита че същото е доказано с оглед събраните в хода на досъдебното производство доказателства.

Прокурорът, анализирайки показанията на разпитаните по делото свидетели и приобщените писмени доказателства, изразява становище, че следва да се кредитира изцяло заявеното от тях като логично и последователно. Представителят на ВРП счита, че всички доказателства събрани по делото сочат, че подсъдимата е автор на деянието за които и е възведено обвинение. Поради това и акцентирайки върху деянието, интензитета на извършваната противоправна дейност, както и данните за личността на подсъдимата, пледира тя да бъде призната за виновна, като за извършеното от нея деяние да бъде наложено наказание „Лишаване от свобода“ при условията на чл.54 ал.1 от НК към минимума предвиден в санкцията на закона с минимален изпитателен срок.

Подс.В. участва в производството лично и с процесуален представител. В хода на досъдебното производство не се признава за виновна. С последната си дума изразява желание да бъде оправдана по възведеното му обвинение.

Процесуалният представител на подс.В. - адв. Д., в пледоарията си изтъква, че по безспорен начин е установена фактическата обстановка по делото, която не съответства на тази изложена в обвинителният акт. Пледира подсъдимата да бъде оправдана изцяло по възведеното и обвинение, поради липсата на каквито и да е доказателства сочещи, че подзащитната му не е автор на деянието описано в обвинителният акт.

След преценка на събраните по делото релевантни гласни и писмени доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от **фактическа страна** следното:

През 2003г. подс.Е. В. закупува недвижим имот, а именно: апартамент

№ 54, представляващ самостоятелен обект, с адрес на имота: гр.В., ул."Р.", бл.51, ап.32, с обща площ от 60,90кв.м., състоящ се от: две стаи, кухня, баня-тоалет, коридор и два балкона, ведно с избено помещение с площ от 3,71кв.м., при граници: изба на ап.53, изба на ап.55, коридор. За което бил съставен НА за покупко - продажба № 177/24.03.2003г., том III, рег. № 3099, дело № 519 от 2003г. на нотариус рег.№ 012 НК, вписан в СвП – В. под акт № 179, том LXIV, дело № 20589, вх.рег. № 20589 от 24.11.2003г.

Видно от Договор №12306/05.07.1989г. за продажба на недвижим държавен имот, Д. и К.А. са закупили апартамент, находящ се ул. Р., бл.51, вх.Е, ет.1, ап. **18**, със застроена площ от 60,90кв.м, ведно с принадлежащото към жилището избено помещение с полезна площ от 4.30кв.м. при съседни на избеното помещение: коридор, тр. площ, вход Д, изба ап. 34.

С НА за продажба на недвижим имот № 172, том VIII, рег. № 11575, дело № 1543/24.10.2006г. по описа на нотариус с рег.№147, Д.Ч. и Е. Й. продават на А. О. апартамент, находящ се гр.В., ул."Р.", бл.51, ап.18 целия с площ от 60,90кв.м., ведно с избено помещение, без номер, с площ от 4,30кв.м., при граници: коридор, тревна площ , вход „Д“ и изба на апартамент № 34.

С НА за покупко продажба №35/11.02.2021г., А. и М. О.и продават на свид.И. Ж. апартамент, находящ се гр.В., ул."Р." бл.51, вх.Е, ап. 18 целия с площ от 60,90кв.м., ведно с избено помещение, без номер, с площ от 4,30кв.м., при граници: коридор, тревна площ , вход „Д“ и изба на апартамент № 34

След като свид.О. обявил за продажба своя апартамент с него се свързал свид.И. Ж.. При огледа на имота преди закупуването му, О. показал както апартамента, така и избеното помещение находящо се в дъното на коридора водещ към мазите. На вратата на избеното помещение със стара боя имало изписан номер - 18. Помещението се заключавало с катинар, чийто ключ свид.О. държал на връзката с ключове за имота. След като била изповядана сделката по прехвърляне на собствеността на имота свид.Ж. получил ключовете както за апартамента, така и за прилежащото му избено помещение.

След като свид. Ж. закупил имота влязъл във владение както на недвижимия имот така и на прилежащото избено помещение. След закупуване на имота баща и син Ж.и слезли до избеното помещение отключили го и видели, че О. е изнесъл от там вещите си. Известно време не посещавали имота докато организират започването на ремонт в него. Междувременно Ж. намерил бележка с името на подс.В. и телефонен номер, с искане да се свържат с нея. Ж. се обадил и при разговора В. го уведомила, че мазата на ап.18 е нейна собственост и той няма права върху нея, категорично оспорила правото му на собственост върху това помещение, но не подкрепила думите си с документи, поради това Ж. не е обърнал внимание.

На 01.04.2021г. при започване на ремонт в жилището свид. И. Ж. отново слязъл до избеното помещение за да остави вещите, но не могъл да

отключи катинара с ключовете намиращи се на връзката, които получил от свид.О.. Обадил се на синът си за да го попита дали той не преместил ключовете. След като получил отрицателен отговор и не могъл да намери ключа преценил, че проблема е със заключващия механизъм премахнал катинара със режещо устройство, поставил нов катинар който заключил. При влизане в избеното помещение му направило впечатление, че вътре има поставени вещи и попитал синът си за тях, но получил отговор, че той не ги е поставял там. След няколко дни отново слязъл до избеното помещение и установил, че има сложен друг катинар върху неговия и оставена бележка с телефонен номер с имената на подс.В. и искане да се обади.

Свид. Ж. се обадил на мобилния номер и провел втори разговор с подс. В.. При разговора тя заявила, че избеното помещение е нейно и тя ще го ползва от тук нататък. Свид. Ж. отговорил, че това няма как да се случи защото като прилежаща част към недвижимия му имот е точно тази маза и за нея той има нотариален акт. От своя страна подс.В. го уведомила, че нотариалният акт не важал.

След този разговор свид. Ж. се свързал със свид. О. за да го попита дали е имало някакъв проблем с мазата към апартамента. Свид. О. отговорил, че той е ползвал избеното помещение за което е дал ключа, а на него владението му е предадено от предходния собственик.

При закупуване на имота през 2006г. от свид.О. получил от предходния собственик ключове от избеното помещение прилежащо към апартамент №18, което е и процесното помещение. След известен период от време с него се свързала подс.В., която предявила претенции към неговото избено помещение. Указала му, че той следва да ползва мазата обозначена за ап.54, а тя неговата. О. категорично и отказал, въпреки възникналите между тях пререкания не се съгласил да бъдат сменени избените помещения. В апартамента живеела майката на О., но тя не ползвала мазата и единствено той се разпореждал с нея и поставял там личните си вещи. В периода от време в който той е бил собственик на имота друг не е ползвал мазата. Конфликта с подс.В. бил продължителен, но свид.О. не склонил да уважи исканията и да сменят избените си помещения, независимо от твърденията и че всъщност тази маза се полага към нейния апартамент.

След като подс.В. разбрала от съседите, че свид.О. е продал своя апартамент решила отново да предяви претенции за избеното помещение този път пред новия собственик. След като при разговора не успяла да го убеди да разменят мазите си, в началото на месец април тя слязла в избените помещения, успяла да премахне катинара поставен от свид.О. на избеното помещение с номер 18. Към този момент то се ползвало от новия собственик – свид.Ж.. В. поставила вътре свои вещи, а на входната врата поставила свой катинар. След няколко дни отново слязла до мазите и установила, че поставения от нея катинар е премахнат и на негово място има поставен друг. За да попречи на собственика на имота да го владее и за предяви претенциите

си относно собствеността му подс.В. поставила върху катинара на свид.Ж. свой катинар, като по този начин повторно демонстрирала промяната във фактическото положение относно владението на имота. Също така оставила отново бележка със своя телефонен номер и искане да и се обади собственика на избеното помещение.

С поставянето на свой катинар на избеното помещение подс.В. не по законоустановения ред променила фактическото положение на владение върху избеното помещение, като оспорила правото на собственост върху помещението на свид.Ж. и манифестирала себе си за такъв.

След като свид.Ж. в началото на месец април 2021г. провел телефонен разговор с подс.В. и отказал да се съобрази с поставените от нея извиквания да предаде владението на собственото си избено помещение, той бил потърсен в жилището си от зетя на подсъдимото лице – свид.К.. При разговора това лице му заявило да не влиза в мазата на баба му, но след като Ж. му се противопоставил се стигнало до намесата на полицейски служители. Това мотивирало Ж. на 07.04.2021г. да подал жалба до 3 РПУ срещу В. в която описал случващото се и факта, че му е попречено от 01.04.2021г. безпрепятствено да ползва имота си.

В хода на досъдебното производство била назначена и изготвена СТЕ, която дава заключение, че прилежащата маза на ап.№18 е тази с номер 18, намира се в дъното на коридора на избените помещения с площ 4.30 кв.м. Експертизата дава заключение, че избеното помещение прилежащо на ап.№54 е това в началото на коридора с площ 3.71кв.м., но в нотариалния акт е допусната техническа грешка при описание на границите на помещението.

Подс. Е. П. В. - родена на 20.02.1946 г. в с. С. общ. С. живуща в гр. С., българка, български гражданин, с полувисше образование, пенсионер, неосъждана, ЕГН: *****

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на гласните доказателства по делото - от показанията на свидетелите дадени в хода на съдебното следствие, СТЕ, ГД №10466/2022г. по описа на РС В., свидетелство за съдимост, и други, които са последователни, взаимно обвързани, допълващи се и кореспондират изцяло както помежду си, така и с писмените доказателства по ДП 22 /2022г. на 3 РУП - В., инкорпорирани по реда на чл.283 от НПК- жалба, постановления на ВРП, справка за съдимост, и други, които са последователни, безпротиворечиви, взаимно обвързани и допълващи се и анализирани в съвкупност не налагат различни изводи.

За да приеме описаната фактическа обстановка съдът обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и въз основа на тях възприема изложеното от защитата на подс. В., че знанията и като техническо лице обосновават твърдението, че процесното избено помещение е нейна собственост, като защитна теза, оборваща се от всички други доказателства по делото.

След приключване на досъдебното производство водено по настоящото дело подс.В. завела в РС - В. срещу свид.Ж. иск с правно основание чл.108 от ЗС. С постановено на 04.04.2023г. и влязло в сила съдебно решение съда приел за установено следното: „ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че ищцата Е. П. В., ЕГН ***** с адрес гр.В., ж.к."Т.", бл.51, вх.Е, ет.3, ап.54 е собственик на избено помещение, с площ от 3,71кв.м., при граници: изба на ап.53, изба на ап.55 и коридор, принадлежащо към апартамент №54, представляващ самостоятелен обект, с адрес на имота: гр.В., ж.к."Т.", бл.51, вх.Е, ет.3, на основание договор за покупко продажба, сключен на 24.03.2003г., обективизиран в нотариален акт № 177, том III, рег.№ 3099, дело № 519 от 2003г. на нотариус, вписан под № 012 в регистъра на Нотариалната камара, вписан като акт № 179, том LXIV, дело № 14618, вх.рег.№ 20589 от 24.11.2003г., в Службата по вписванията – В. като ОТХВЪРЛЯ иска на Е. П. В., ЕГН ***** с адрес гр.В., ж.к."Т.", бл.51, вх.Е, ет.3, ап.54 срещу И. Ж. Ж., ЕГН *****, с адрес гр.В., ж.к."Т.", бл.51, вх.Е, ет.1, ап.18 за осъждане на ответника да предаде владението върху имота, на осн. чл. 108 ЗС“.

Основният факт, който следва да бъде изяснен безпротиворечиво е има ли извършено противоправна промяна в съществуващото фактическо положение. За да бъде установено това обстоятелство следва да се анализират показанията на свидетелите по делото.

Свид.О. дава пред съда показания, в който сочи, че след като закупил през 2006г. апартамент №18, находящ се на ул.“Р.“ №5, бл. 51, към него получил и ключове за избено помещение от предходният собственик. Известно време след като придобил собствеността на имота и започнал ползването му с него се свързала подс.В., която изявила претенции, че ползваната от него маза е нейна собственост и му заявила, че той следва за ползва друго избено помещение - това с № 54. Свид.О. категорично отказал, защото по документи ползваното от него избено помещение е именно прилежащото на апартамента му, а отделно и предходния собственик на имота му е предал владението именно на това избено помещение. Независимо, че апартамента на свид.О. е бил ползван от неговата майка, избеното помещение и било ползвано само от него и никога не е ползвано съвместно с подсъдимата. Свид.О. сочи, е известно време след продажбата на имота новият собственик му се обадил и му заявил, че подс.В. изявява претенции за избеното помещение. Свид.О. сочи пред съда, че е отговорил на свид.Ж., че такива проблеми е имал и той с нея, но категорично е отказал да се съобрази с исканията на подсъдимата. Категоричен е в показанията си, че майка му не е давала достъп на подс.В. до избеното помещение и то никога не е било ползвано от нея.

Съдът напълно кредитира показанията на този свидетел, тъй като те изцяло се потвърждават от заключението на вещото лице изготвила СТЕ по делото, като и от другите писмени и гласни доказателства. Вещото лице и в експертизата си и в разпита си пред съда е категоричен, че спорното избено

помещение категорично принадлежи на ап.№18 собственост към момент на свид.Ж. / с предходен собственик свид.О./. Тъй като показанията на този свидетел се потвърждават от писмените документи, то съда напълно ги кредитира и изгражда своите правни изводи върху тях.

В подкрепа на така посочените факти са и показанията на свид. Т.. Този свидетел живее в блока от самото му построяване. Свид.Т. в разпита си пред съда сочи, че подсъдимата владее маза с номер 54, намираща се в началото на коридора с избени помещения, и нея показва и на скицата. Мазата с номер 18, както свидетелят сочи, е заключена и не знае кой е нейния собственик. Соци, че подсъдимата ползва мазата до стълбището, откакто го е купила, а не процесната, както тя твърди. Съдът напълно кредитира показанията на този свидетел, тъй като те се потвърждават от писмените доказателства по делото, а и той е незаинтересован от изхода на процеса. Поради това съда счита, че следва въз основа на тези показания да приеме фактите по делото.

Различни показания дава свид. К., който е в родство с подс.В. – съпруг на дъщеря и, както и пряко се е намесвал в спора със свид.Ж., относно владението на помещението. Свидетелят сочи, че откакто са закупили имота процесната маза се е ползвала от тяхното семейство. Показанията му са изолирани и в противоречие с показанията на свид.Т., които съда приема за абсолютно незаинтересовани от изхода на делото, така и с изготвената приета по делото СТЕ. Съдът не кредитира показанията на този свидетел поради заинтересоваността му от изхода на делото и близката му връзка с подсъдимото лице.

Съдът кредитира показанията на свид.Ж. Ж. син на собственика на апартамент №18. Той сочи в показанията си пред съда, че при закупуването на имота са получили и владението на процесната маза, както и ключове за нея. Известно време след като придобили апартамента баща му започнал ремонт. Междувременно баща му споделил с него, че е говорил с някаква жена – подс.В., която предявила претенции относно собствеността на тяхната маза, но не и обърнали внимание.

Свидетелят сочи, че в началото на м.април при слизането му до избенното помещение баща му му позвънил и му казал, че не могъл да отключи мазата с ключовете който е получил от О.. Преценили, че е загубил ключовете и премахнал катинара. Соци нов разговор на баща си с подсъдимата, при който тя оспорила собствеността върху тяхната маза. Дватама проверили в нот.акт и установили, че ползват именно избенното помещение прилежащо на техния апартамент. Съдът напълно кредитира показанията на този свидетел, тъй като същите се подкрепят от другите кредитирани от съда писмени и гласни доказателства по делото.

Съдът разпита и свид.И. Ж. собственик имота ведно с прилежащото му избено помещение. Съдът кредитира показанията на свид.Ж., който сочи, че при закупуване на имота от свид.О. и получил и владението върху маза с номер 18, намираща се в края на десния коридор, като прилежаща към

неговия апартамент. При огледа на имота свид.О. безпроблемно е отключил намиращият се на вратата катинар, за който в последствие му е дал ключове. Свидетелят сочи, че известно време след като придобил собствеността върху имота провел разговор с подсъдимата, която му заявила, че неговата маза е нейна собственост, понеже не представила никакви документи и не и обърнал внимание. На 01.04.2021г. той се опитал да отключи катинара на избеното помещение, но не могъл и си помислил, че е загубил ключовете, поради това срязал намиращият се там катинар и поставил свой. Свид.Ж. поставил на врата свой катинар. След четири дни отново слязъл до избеното помещение видял, че върху неговия катинар има поставен още един преграждащ възможността му да ползва имота и оставена бележка да се обади на подс.В.. След като провел пореден разговор с подсъдимото лице той и заявил, че за това избено помещение има документи за собственост, но тя му заявила, че те не важат и ...“туй то“. Малко след този разговор бил посетен от зетя на подс.В. – свид.К., който му заявил да не ползва мазата, тъй като тя е собственост на В.. Поради това свид.Ж. пуснал писмена жалба до РПУ.

Съда напълно кредитира показанията му тъй като същите се подкрепят както от писмените материали по делото, другите кредитирани от съда доказателства така и от СТЕ, както и частично от показанията на подс.В..

Съдът допусна до разпит и свид. Д. К. – дъщеря на подс.В.. Свидетелката заявява, че процесната маза е владяна общо от подсъдимата и от майката на свид.О.. Извежда твърдение, че именно процесната маза е собственост на подс.В., но факта на споделено със Кера О.а владение не може да обясни логично. Твърди, че майка и е имала ключ от мазата. Свидетелката сочи, че след като майка и е разговаряла с новия собственик на ап.18 е установила, че той има претенции, че е собственик и на това избено помещение, като поради това подс.В. е поставила свой катинар върху неговия.

Съдът не кредитира в цялост показанията на тази свидетелка, тъй като на първо място тя е заинтересована от изхода на делото, което се води срещу майка и, а и защото показанията и са в противоречие с писмените доказателства по делото, заключението на приетата по делото СТЕ и другите кредитирани от съда показания на свидетели. Кредитира показанията и по отношение възникналия спор за собственост и момента на поставянето на катинар на мазата от подсъдимото лице.

Съдът напълно кредитира назначената в хода на досъдебното производство СТЕ. В съдебно заседание бе изслушано вещото лице, което потвърждава заключението си. Соци, че при изготвяне на експертизата се е запознала с всички документи по строителството, скици, протоколи за разпределение в блока, ценоопределянето и др.. Проследила е хронологията на нотариалните актове по промяна на собствеността на апартаментите и е категорична, че процесното избено помещение е прилежащо към апартамента на свид.Ж.. По отношение избеното помещение съответстващо на

апартамента на В. сочи, че е допусната техническа грешка в нот.акт, с който тя закупува имота по отношение на границите му, но е категорична, че то се намира в началото на коридора с мазите, така както е отбелязано на схемата към експертизата. Това е видно и от нотариалните актове на праводателите и.

Съдът следва да анализира защо се е наложило премахването на катинара на свид.О., с който е била заключена мазата след придобиване на собствеността върху нея от Ж.. Ако действително и подс.В. е имала ключ от тази маза, то за нея не е имало проблем да я владее и след закупуването на имота от свид.Ж. още повече, че той по никакъв начин не е бил започнал да ползва избеното помещение. Свид.Ж. няколко месеца не е ползвал помещението и не се е обозначил като негов собственик. Няма как подс.В. да е предполагала с кое избено помещение е продаден апартамента от О., ако тя действително го е владеела. Нищо не е налагало премахването на неговия катинар и поставянето на нов, както и запълването на помещението с лични вещи на подсъдимата. Но това в случай, че тя е имала изобщо ключ от него. В тази посока е и факта, че вътре е нямало нейни вещи, такива тя слага едва след поставянето на неин катинар.

Именно след закупуването от нов собственик на имота подс.В. е решила да придобие владението на избеното помещение за което е изявила претенции още пред свид.О.. След като е узнала, че апартамента съответно и прилежащото му избено помещение имат нов собственик, тя е първо е предприела разговор с новия собственик при който е оспорила правото му на собственост върху това помещение, но не е могла да го убеди в претенциите си, след което е предприела действия по промяна на съществуващото фактическо положение, премахнала е съществуващия катинар и е поставила нов катинар, като така е ограничила достъпа му до помещението. Същевременно е оставила и телефония си номер с искане новия собственик да се свърже с нея, като при разговора му е заявила, че нея не я интересува какво пише в нотариалният му акт - мазата е нейна. Като е премахнала катинара на собственика и е поставила нов катинар на вратата, а след това е поставила върху неговия катинар още един и ограничила възможността собственика на имота да го ползва, като още с първото действие е осъществено при възникнал спор за собственост между подс.лице и свид.Ж.. Съдът приема, че именно с това си действие тя е осъществила престъпния състав на чл.323 ал.1 от НК. Свид.О. не е предоставял ключ от ползваната от него маза на подс.В.. Това обстоятелство извежда извода, че ключа на собственика – О. и в последствие Ж. е премахнат по насилствен начин. В. още преди години при закупуване на имота от О. се е опитала да завладее спорното избено помещение, но не е успяла. Сега при смяната на собствеността отново се е опитала да стори това, като освен, че е възпрепятствала достъпа до имота на собственика в спора по искане на В. се е включил и свид.К.. Лично е посетил Ж., и му е заявил да не ползва имота на подсъдимата. Дори е извикал полиция. С премахването на катинара на собственика и с поставянето на свой катинар на входната врата на избеното помещение подс.В. окончателно е

ограничила възможността собственика да владее имота си и дефакто е променила съществуващото фактическо положение не по законно установения ред и то при наличие на спор за собствеността. Това е продължило и с поставянето на втори катинар върху новия катинар на собственика.

Преди започване на настоящото производство е заведено гражданско дело от подс.В. срещу свид.Ж. с правно основание чл.108 от ЗС. Производството по делото е приключило с влязло в сила съдебно решение съгласно което се приема за установено, че именно Ж. е собственик на претендираното от В. избено помещение.

Решението на съда категорично опровергава твърдението на подс.В., че е собственик на избено помещение с номер 18. В тази посока са показанията на свид.О., Ж. и Т. и именно поради това съда напълно ги кредитира. С Решението на съда напълно кореспондира и изготвената по настоящото дело СТЕ, която дава идентично заключение, че именно процесната маза е прилежаща на апартамента на свид.Ж. и подс.В. няма правни основание да претендира за собствеността и.

По делото са изолирани твърденията на дъщерята свид.К. и свид.К. съответно дъщеря и зет на подс. В. относно собствеността и ползването на избеното помещение.

В хода на делото подс.В. дава множество обяснения, в които основно твърди, че тя е строителен техник и тя знае, че именно това избено помещение е нейно. Извежда твърдение, че го е ползвала съвместно с майката на свид.О., но подобни доказателства по делото не са ангажирани, а напротив това и твърдение е опровергано. Установено е, че тя е ползвала действително прилежащото избено помещение към нейния апартамент, намиращо се в началото на коридора с мази обозначено с номер 54.

Подс.В. извежда твърдения обосновани на документацията за строителството на блока съгласно който процесната маза е прилежаща на нейният апартамент. Това и твърдение се опровергава като от назначената по делото СТЕ, която е ползвала всичката налична документация по строителството на блока, така и от воденото между страните гражданско дело приключило с окончателно съдебно решение признаващо правото на собственост на свид.Ж. върху спорната маза. Подс. В. сочи в обясненията си, че всички чертежи и обяснителни записки към имота сочат собствеността на процесната маза като нейна. Не оспорва твърдението на О., че претенции към избеното помещение е предявила назад във времето когато той е бил собственик на имота. Извежда твърдение, че мазата е била ползвана съвместно с майката на свид.О.. Това обаче не се потвърди по делото, напротив установи се, че дълъг период от време тя е ползвала действително прилежащата към имота и маза обозначена с номер 54. Самата тя сочи, пред съда, че е имала спор с О. за собствеността на мазата и дори е искала да заведе дело за това, но се е отказала. Спорът за имота е датирал от много

години и през 2021г. след като подс.В. е разбрала от съсед, че О. е продал апартамента тя е решила да предприеме действия по промяна на собствеността и владението на помещението. Соча, че след като е направила скандал в полицията е сложила своя катинар, с който още повече се доказва неправомерната промяна в съществуващото фактическо положение при наличен спор за собственост. Обясненията и са разхвърляни и акцентирани на ценоопределянето и чертежите при изграждането на блока даващи и собственост върху това избено помещение, според нейната компетентност на техническо лице. Не приема както решението на съда признаващо Ж. като собственик на имота, така и заключението на назначената по делото СТЕ. Не оспорва наличието на спор още с О. за собствеността на избеното помещение, така и възникналия спор за собственост с Ж. относно помещението, след който е ограничила достъпа му до него чрез слагането на неин катинар.

Съдът приема обясненията и като защитна теза опитваща се да обоснова собствеността върху помещението, но същите са оборени по съответния законов ред. От тях обаче се установява умишълът за осъществяване на деянието, както промяната в съществуващото фактическо положение, така и възникналия правен спор.

В хода на делото по искане на защитата и на самата подсъдима съда и даде възможност да възстанови действителното фактическо положение и да възстанови достъпа на Ж. до неговия имот. Това бе сторено от подс.В. и действително мазата бе освободена от нейни вещи и бе премахнат сложения от нея катинар.

Защитата поиска да се възползва от привилегията на чл. 323 ал.3 от НК, но това към момента е невъзможно, тъй като в хода на досъдебното производство веднъж и е предлагана тази възможност с нарочно съставен протокол в който и е били разяснена привилегията на чл. 323 ал.3 от НК, но тя не се е възползвала от нея.

За да е приложима тази норма, трябва да е налице добросъвестност от страна на лицето, което е извършило самоуправните действия, която да намери своята външна проява чрез незабавното преустановяване на самоуправните действия непосредствено след намесата на съответния орган. В случая самоуправните действия са били осъществени от в началото на месец април 2021г..

На 19.04.2021г. тя е била предупредена от държавен орган - полицейски инспектор при 3 РПУ - В. да възстанови фактическото положение и да освободи избеното помещение (протокол на л. 25 от досъдебното производство). Въпреки това подс.В. не е преустановила тези си действия. Независимо от предупреждението на държавен орган за незабавно възстановяване на фактическото положение, тя е продължила да владее имота и да пречи на св. Ж. да го ползва. Освободила го е едва в хода на съдебното дирене. Тази фактология на деянието не разкрива действия по незабавно възстановяване на първоначалното фактическо положение, като действията й

не са в отговор на предупреждение от държавен орган, да преустанови самоуправните си действия. Възстановяването на нарушеното от нея фактическо положение е станало почти две години по -късно, поради което не може да счете, че то е станало незабавно. Привилегията, която законодателят дава чрез разпоредбата на чл. 323, ал. 3 от НК - деецът да не бъде наказан, може да се ползва само когато нарушилият фактическото положение в кратък срок след неправомерните си действия възстанови фактическото положение, така че от деянието му да не се търпят вредни последици. В случая липсва елемента "незабавност" на действия на В. след отправяне на предупреждение от държавен орган, поради което е неприложима разпоредбата на чл. 323, ал. 3 от НК.

Въпреки изричното възражение на защитата за неприлагането на чл. 323 ал. 3 от НК, съда следва да посочи, че практиката е категорична, че втори път не може да се ползва тази привилегия, но няма пречка това извършено от нея действие да се цени като смекчаващо вината обстоятелство.

Подсъдимата не приема решението на съда определящо Ж. като собственик на избеното помещение, и въпреки всичко извежда твърдението, че помещението е нейна собственост. Не е налице критичност. Налице е категоричното твърдение на подс.В., че мазата е нейна, като тя не приема съдебното решение определящо със сила на присъдено нещо собствеността на спорното помещение. За да не приложи института на маловажността съда прецени, че възстановяване на фактическото положение от преди намесата на подсъдимата е осъществено едва след постановяване на съдебното решение по предявения от нея иск по чл. 108 от ЗС. Периодът, в който е осъществявано деянието е продължил над две години и половина и въпреки съставените предупредителни протоколи и воденото досъдебно производство В. не е прекратила противоправното си поведение.

Съдът не счита, че е налице "маловажност" на случая с оглед претенцията на подсъдимата да бъде оправдана по обвинението. В случая не се констатирана нито липса на вредни последици, нито незначителност на такива, за да може деянието на В. да е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други случаи на престъпления от същия вид. Вредните последици са били установени по надлежния ред и те в никакъв случаи не са незначителни, след като достъпът на собственика е бил изцяло невъзможен, което е довело и невъзможност да се ползва част от имота - избеното помещение.

Самоуправството е престъпление на просто извършване, поради което за неговата съставомерност не се изисква да са настъпили други вредни последици, извън самото деяние. Инкриминираното деяние не представлява "маловажен случай" по смисъла на чл. 93, т. 9 НК, тъй като обществената му опасност е типичната за този вид престъпни посегателства. В случая са настъпили типичните за подобен вид престъпни деяния насочени срещу недвижими имоти престъпни последици, а именно лишаването от спокойно и

безпрепятствено владение на владелеца на имота. Това е така, защото престъплението самоуправство има за родов обект на защита законоустановения ред на взаимоотношения между гражданите, държавата и обществените организации. Онова върху което в случая дееца е посегнал е правораздавателната дейност и в частност дейността по решаване на спорове за имуществени права . теорията сочи, че с такова поведение в случая се явява престъпление дори и деецът да е действителен носител на материалното право - в случая на правото на собственост, което е резултат от това, че престъплението е насочено не срещу собствеността, а срещу реда. Ето защо в случая е настъпил типичния и нормален престъпен резултат от това престъпление - завладяването на спорния парцел. Тъй като по делото е безспорно, че собственик е друго лице.

Самоуправството по чл.323, ал.1 НК се характеризира с два момента: едно претендирано от дееца право и действие по неговото самоволно осъществяване - в нарушение на реда, установен за това със закона. Осъществяването с деянието право може да бъде действително, т.е. реално съществуващо, осъществено по реда, предвиден в закона, или предполагаемо, т.е. такова, каквото само е претендирано от дееца – каквото е в настоящия казус. Изпълнителното деяние не може да се осъществи чрез бездействие. При самоуправството е необходимо деецът да внесе промяна в определено фактическо положение. От друга страна самоуправството е престъпление против законовия ред, който регулира взаимоотношенията между отделните граждани. Само страните по конкретното правоотношение могат да бъдат извършител или пострадал от престъплението по чл. 323, ал. 1 НК. Самоуправството се извършва винаги и само в условията на възникнал правен спор - за вещно, облигационно или друго имуществено право, като спорът е налице тогава, когато насрещната страна изрази несъгласие със самото му съществуване или с избора от дееца начин за неговото осъществяване. Ето защо самоуправството е посегателство върху самата процедура за разрешаване на правни спорове, а не върху действителното правно положение, чието засягане може да бъде само незадължителна вторична последица. Основна характеристика на самоуправството е, че същото е резултатно престъпление, тоест за да е налице следва да е настъпила определена фактическа промяна. Изпълнителното деяние на самоуправството може да се осъществи само чрез действие. Причината е, че самоуправното поведение винаги трябва да внася промяна в съществуващото фактическо положение. В случая е налице претендирано право на собственост върху избеното помещение от страна и самоволното му заемане от подсъдимото лице, като това е било предшествано от правен спор между В. и Ж. относно собствеността върху имота.

С оглед на това и съобразно събраните в производството доказателства, както и на основание чл.303 ал.2 от НПК , съдът призна подсъдимата за виновна в извършването на престъпление по чл.323 ал.1 от НК.

Отегчаващи отговорността обстоятелства съдът не установи.

Същевременно, като смекчаващи отговорността обстоятелства съдът прецени чистото съдебно минало на подс.В., както към момента на извършване на деянието, така и към настоящият момент. Няма данни тя да е извършвала други противоправни деяния, поради което и същата не е лице с утвърдени престъпни навици. Тези обстоятелства обаче не са нито изключителни, нито многобройни, за да се приеме, че и най-лекото предвидено в закона наказание би се оказало несъразмерно тежко. На следващо място съдът прецени степента на обществена опасност на деянието, която е сравнително висока, както с оглед начина на извършването му, така и съобразно продължителността и интензитета. Съда също така съобрази и видовете наказания предвидени за деянието лишаване от свобода и глоба.

Поради това, като взе предвид всички обстоятелства, при които е извършено деянието, пострадалите от него лица, степента на обществена опасност на престъплението по чл.323 ал.1 от НК и невисоката степен на обществена опасност на подс.В., съдът определи на подсъдимата наказание при условията на чл.54 от НК. При определяне на неговия размер съдът прецени, че е налице баланс на смекчаващите отговорността обстоятелства и наложи на подс.В. наказание към минималния размер предвиден в закона, а именно 3 месеца „Лишаване от свобода” и глоба в размер на 50 лева.

При преценка на начина на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода”, съдът намира, че не е налице законова пречка за приложението на чл.66 ал.1 от НК, както и че за постигане на целите на наказанието, не е необходимо определеното наказание да бъде изтърпяно ефективно. Поради това и постанови изтърпяването на наказанието да бъде отложено с изпитателен срок от 3 години. Съдът счете, че така определеното като вид и размер наказание ще изпълни в достатъчна степен целите, визирани в НК, като намери че продължителността на изпитателния срок, която е съответна на тежестта на престъплението, ще мотивира подс.В. да се въздържа от извършването на противоправни прояви. Поради това и съдът не приложи разпоредбата на чл.67 ал.3 от НК.

Като причини за осъществяване на деянието съдът възприе незачитане на установения в Р.България правов ред.

На основание чл.189 ал.3 от НПК съдът осъди подс. В. да заплати направените по делото разноски в полза на бюджета на ОД на МВР-В. и ВРС.

Водим от горното съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

